

การจักรปกครองและการงานประจำของอิตาลี

ในระยะเริ่มแรกของการก่อตั้งอิตาลี สิ่งที่คณะมนตรีเศรษฐกิจและการสังคมจำเป็นต้องปฏิบัติอย่างรีบด่วนคือ การจักรปกครองและหน่วยงานรวมทั้งศูนย์บริหารงานกลางของอิตาลีที่กล่าวว่า ควรจะอยู่ที่ใดในภูมิภาคเอเชียและตะวันออกไกล ส่วนเรื่องสมาชิกภาพของอิตาลี ก็มีปัญหาคือควรจะกำหนดคุณสมบัติอย่างไร และควรจะแบ่งเป็นกี่ประเภท การที่จะให้มีเฉพาะสมาชิกภายในภูมิภาคเท่านั้น งานเกี่ยวกับการส่งเสริมและฟื้นฟูเศรษฐกิจของประเทศ สมาชิกจะดำเนินให้สำเร็จตามจุดประสงค์ได้เพียงไร ในเมื่อประเทศดังกล่าวแทบทั้งสิ้นยังคงพัฒนา และยังได้รับผลกระทบที่รุนแรงจากภัยพิบัติแห่งสงครามมากพอสมควร นอกจากนี้ ประเทศในภูมิภาคส่วนใหญ่ก็ยังไม่ได้รับเอกราช จึงเกิดปัญหาว่าประเทศดังกล่าวจะมีสิทธิเข้าร่วมเป็นสมาชิกของอิตาลีได้เพียงไร ส่วนทางด้านการทำงานจะปฏิบัติตามมติการประชุมประจำปีของอิตาลี โดยปฏิบัติตามทางคณะกรรมการต่าง ๆ ซึ่งการทำงานดังกล่าวอยู่ภายใต้การควบคุมดูแลของเลขาธิการฝ่ายบริหารของอิตาลี ซึ่งจะได้กล่าวในรายละเอียดต่อไป

ขอบเขตทางภูมิศาสตร์

เมื่อพิจารณาจากสภาทางภูมิศาสตร์ อิตาลีเพิ่มอาณาเขตการปฏิบัติหน้าที่กว้างขวางมาก โดยเริ่มตั้งแต่อิตาลีจากอินโดเนเซีย ตลอดจนญี่ปุ่น รวมทั้งจีนแผ่นดินใหญ่และเกาะไต้หวัน มีอาณาเขตปฏิบัติการประมาณ $\frac{1}{6}$ ถึง $\frac{1}{7}$ ของพื้นที่ของโลก ซึ่งขยายออกไปกว้างขวางกว่าระยะเริ่มแรกของการก่อตั้งมาก¹ ที่กำหนดขอบเขตทางภูมิศาสตร์ของอิตาลีนั้นมีผลเนื่องมาจากเรากำหนดข้อระเบียบปฏิบัติหรือข้อกำหนดหน้าที่ของอิตาลีเอง และจากการรับรองของคณะมนตรีเศรษฐกิจและการสังคมให้มีการพิจารณาและเตรียมเรื่องขอบเขตทางภูมิศาสตร์ของอิตาลีเป็นเรื่องหนึ่งในการประชุมวาระแรกของอิตาลี เพื่อให้ทันในการประชุมครั้งที่ 5 ของคณะมนตรี²

001071

¹David Wightman, op.cit., p.3.

²Yearbook of the United Nations 1946-47, op.cit., p.486.

ภูมิประเทศมีส่วนต่อการดำเนินงานของอริกาเป็นอย่างมาก เช่น ใต้ภูเขาใหญ่ ๆ ที่ราบสูง และเนินควมแรงแยกขอบเขต และมีส่วนควบคุมทิศทางอากาศของภูมิภาคนี้ เมืองควมอากาศในเขตการปลูกอริกาของอริกาที่กว้างขวางมาก อันเนื่องมาให้เกิดความแตกต่างในเรื่องอุณหภูมิอากาศ ซึ่งบางครั้งก็แตกต่างกันได้จนกระทั่งเมืองของประเทศสมาชิกในภูมิภาคเกี่ยวกับการดำรงชีพอยู่ทางตอนเมืองของประเทศมีอริกาเพิ่มประมาณ 3% ต่อปี จำนวนของเมืองของภูมิภาคนี้รวมกันสามารถที่จะประชากรเพิ่มขึ้นแฉวงจะเป็น 2 เท่าของผลเมืองของโลกในระยะเวลาอีก 20 ปีข้างหน้า

ปัญหาที่ปรากฏมาจากแผนพัฒนาเศรษฐกิจแห่งชาติ ปัญหาเกี่ยวกับความหนาแน่นของเมืองที่มีเป็นความหนาแน่น และปัญหาอื่น ๆ จะช่วยอย่างไร เพื่อที่จะให้ประชากรทางเศรษฐกิจเพิ่มขึ้น คือให้ฐานะทางเศรษฐกิจที่ดีขึ้นที่จะเลี้ยงพลเมืองที่เกิดขึ้นใหม่ได้ ซึ่งจะทำให้โดยมีการพัฒนาทศวรรษ การขาดน้ำ การขาดดิน และปัญหาอื่น ๆ ก็จะต้องประสบปัญหาต้องขอความช่วยเหลือจากต่างประเทศหรือเงินกู้ ซึ่งการพิจารณาเกี่ยวกับอริกาจะพิจารณาเกษตรกรรมก่อน

เกษตรกรรมเป็นพื้นฐานทางเศรษฐกิจของภูมิภาคนี้ แต่อุตสาหกรรมมีเพียงส่วนน้อย ยกเว้นในบางประเทศบางประเทศในเอเชีย ประชากรส่วนใหญ่ประกอบอาชีพทางเกษตรกรรม แต่ก็มีมีการขุดค้นที่ความลึกที่ขุดและอื่น ๆ ความประเทศที่รายได้ประชากรที่สูงสุดในภูมิภาคนี้กำลังมีอริกาเพื่อที่จะที่จะมาช่วยเรื่อง การผลิตและการบริโภคของประชากรในเขตกลางจากประเทศที่เจริญทางเศรษฐกิจมาความเป็นความสามารถที่จะมีเงินได้มากขึ้น นอกจากออสเตรเลีย นิวซีแลนด์ ญี่ปุ่น และมาเลเซียแล้ว ประเทศในภูมิภาคส่วนใหญ่มาจกเงินได้ทั้งหมดทั้งนี้ อนึ่ง ประเทศเหล่านี้ยังมีการแจกแจงรายได้ (Income Distribution) ไม่เท่าเทียมกันในประเทศเหล่านั้นว่า วิธีการอย่างหนึ่งที่จะช่วยให้รายได้ในประเทศเหล่านี้ได้คือ ย้ายมาเปลี่ยนจากเกษตรกรรมเป็นอุตสาหกรรม แต่การมีอริกาที่เพิ่มขึ้นจะช่วยให้ภาคเกษตรกรรมมีส่วนช่วยทำให้เพิ่มในประเทศเหล่านี้ซึ่งจะทำให้ในทางอ้อมเพิ่มเป็นเกษตรกรรมและอุตสาหกรรมต่อไป

ยังกล่าวกันว่าอีกในภูมิภาคต้องพึ่งพิงการส่งออกอริกา (Primary Products) เป็นจำนวนมาก ซึ่งจะถูกเก็บภาษีหรือค่าธรรมเนียมและวัตถุประสงค์อื่นในการพัฒนาอุตสาหกรรม ซึ่งอาจจะประมาณได้ว่า 2/3 ของการดำรงชีพทางประเทศในภูมิภาคนี้ และการที่ประเทศสมาชิกในภูมิภาคมีอัตราดอกเบี้ยเกษตรกรรม มีอัตราค่าสินค้าส่งออกเปรียบเทียบกับ (Terms of Trade) เสียเปรียบเพราะราคาสินค้าเกษตรกรรมขึ้นกับราคาตลาดโลกซึ่งไม่แน่นอน ส่วนราคาสินค้าขาเข้าของประเทศ

³David Wightman, op.cit., p.4.

เศรษฐกิจไม่แข็งแกร่งมากจนอาจสิ้นล้าชาออก... ความสามารถในการกำหนดราคา
สินค้าราคาเช่าก็โดยชนบทเช่นกัน... (Forces) ของตลาดโลก... การกระทำในเรื่องนี้จะทำได้โดยการ เปลี่ยนรูปการผลิตและการค้าเสียใหม่

ก่อนสงครามโลกครั้งที่ 2 ญี่ปุ่นเป็นประเทศเดียวที่มีการพัฒนาอุตสาหกรรมเป็นอย่างมาก... เริ่มมีสภาพซึ่งสงครามอย่างระหอบกระแสนั้น... 3-5% ในระยะ 10 ปีที่ผ่านมา... การรวมชาติ และการสร้างความปลอดภัยให้ประเทศมากกว่าการเพิ่ม...⁴ ก็คือประเทศสมาชิกส่วนใหญ่มีความจำเป็นที่จะต้องปรับโครงสร้างประเทศ... จึงทำให้การดำเนินงานไม่บรรลุเป้าหมายกลางอากาศกว่ากำหนด

ยิ่งกว่านั้น แล่นการเปลี่ยนแปลงเศรษฐกิจยังเห็นต้องการที่จะแนะนำการสร้างสถาบัน
การควบคุมแบบแผนต่าง ๆ... การสร้างภาคอุตสาหกรรมทางการเมืองของประเทศในเอเชีย... ความยุ่งยากกลาง
การรวมกันกลางจำเป็นของโซเวียต... และประเทศสมาชิกยังมี
... ภายใต้อาณัติของยุโรป...⁴ Ibid., p.7.

⁴Ibid., p.7.

ประเทศสมาชิก

การประชุมครั้งแรกของอิก้าเฟได้จัดให้มีขึ้นที่เมืองเซี่ยงไฮ้เมื่อเดือนมิถุนายน 1947 ประเทศเอเชียที่เข้าร่วมประชุมคือ จีน อินเดีย ฟิลิปปินส์ และไทย และมีประเทศอื่น ๆ อีก 6 ประเทศ คือ ออสเตรเลีย ฝรั่งเศส เนเธอร์แลนด์ สหภาพโซเวียต สหราชอาณาจักร และสหรัฐอเมริกา ซึ่งประเทศเหล่านี้ไม่ได้อยู่ในภูมิภาคเอเชีย แต่ในการลงมติให้ดำเนินการใด ๆ จะมีอิทธิพลมากกว่าประเทศในภูมิภาค ซึ่งเป็นสิ่งที่แสดงให้เห็นว่าหลายประเทศในเอเชียยังไม่ได้รับเอกราชทางการเมืองอย่างแท้จริง และการที่อิก้าเฟไม่สมาชิกนอกภูมิภาคมากกว่าสมาชิกในภูมิภาคก็เป็นสิ่งที่น่าสนใจ เพราะอิก้าเฟนั้นควรจะเป็นของชาวเอเชียโดยเฉพาะ ที่เห็นเช่นนี้ก็เพราะว่า ในปี 1947 ประเทศในเอเชียส่วนใหญ่ยังไม่ได้รับเอกราช หรือยังไม่ได้เป็นสมาชิกขององค์การสหประชาชาติ และเพื่อแก้ไขข้อบกพร่องนี้ อิก้าเฟภายใต้การนำของคณะกรรมการเศรษฐกิจและการสังคมได้ตั้งคณะกรรมการร่วม (Committee of the Whole) ขึ้นในการประชุมครั้งแรกของอิก้าเฟ เพื่อพิจารณาเกี่ยวกับปัญหาสภาพทางภูมิศาสตร์ และสมาชิกภาพของอิก้าเฟ และโดยการแนะนำของแผนกนิติศาสตร์ขององค์การสหประชาชาติ (UN Legal Department) คณะกรรมการร่วมดังกล่าวได้ประชุมที่ เลก ซัสเซส นิวยอร์ค เมื่อเดือนกรกฎาคม 1947⁵ การจัดประชุมนอกภูมิภาคทำให้เกิดความไม่พอใจแก่อินเดียและสหภาพโซเวียต เพราะเป็นการแสดงให้เห็นถึงอิทธิพลของประเทศนอกภูมิภาคที่เข้ามายุ่งเกี่ยวกับอิก้าเฟ แต่การประชุมก็ดำเนินไปโดยเรียบร้อย และได้มีข้อเสนอเกี่ยวกับปัญหาเรื่องสมาชิกภาพดังต่อไปนี้ คือ.-

อังกฤษ ได้ใช้ข้อเสนอเดิมที่กล่าวในการประชุมของคณะกรรมการเศรษฐกิจและการสังคมแล้วคือดินแดนที่ยังไม่ได้สิทธิปกครองตนเองอาจเข้าร่วมเป็นสมาชิกสมทบ (Associate Member) ของอิก้าเฟได้ แต่ไม่มีสิทธิออกเสียงในการลงมติใด ๆ

อินเดีย มีความเห็นว่า รัฐบาลของประเทศสมาชิกควรมีสิทธิแต่งตั้งผู้แทนเข้ามาปฏิบัติงานในอิก้าเฟได้เอง และผู้แทนดังกล่าวควรมีอำนาจเต็มและเกิดภาคในการตัดสินใจปัญหาใด ๆ ในที่ประชุม และยังเห็นว่า ประเทศในภูมิภาคเอเชียควรจะมีเสียงเป็นเอกฉันท์ในอิก้าเฟ

สหภาพโซเวียต มีความเห็นว่า ประเทศที่ไม่ได้เป็นสมาชิกสหประชาชาติควรเข้าเป็นสมาชิกอิก้าเฟได้ เพราะประเทศดังกล่าวอาจให้คำปรึกษาในเรื่องต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับประเทศตนได้

⁵Yearbook of the United Nations 1947-48, op.cit., p.530.

ฟิลิปปีนส์ มีความเห็นว่า ทุกประเทศที่อยู่ในขอบเขตทางภูมิศาสตร์ของอิตาลีควรจะเข้าเป็นสมาชิกทั้งสิ้น โดยการเลือกตั้งของคณะมนตรีเศรษฐกิจและการสังคมและการเสนอแนะของอิตาลีเอง ส่วนประเทศที่ไม่ได้รับเลือกตั้งหรือไม่ได้รับการเสนอแนะให้เข้าร่วมเป็นสมาชิกอิตาลี ในบางครั้งอิตาลีอาจเชื้อเชิญให้เข้าร่วมประชุมและมีสิทธิให้คำปรึกษาในเรื่องที่เกี่ยวกับประเทศเหล่านั้นได้

แนบกับมติสภาสตรีขององค์การสหประชาชาติกล่าวไว้ให้เห็นว่า ตามข้อเรียนปฏิบัติหรือข้อกำหนดหน้าตักของอิตาลีไม่ได้กำหนดเรื่องสมาชิกถาวรไว้อย่างแน่นอน ดังนั้น จึงเป็นเรื่องที่จะต้องพิจารณากันโดยหลักการและจุดมุ่งหมายของขอบเขตงานของอิตาลีว่า ประเทศสมาชิกและประเทศที่จะเข้ามาเป็นสมาชิกมีคุณสมบัติแตกต่างกันอย่างไร และการที่จะรับประเทศใดเข้าเป็นสมาชิกนั้นควรพิจารณาว่าประเทศเหล่านั้นมีภารกิจหน้าที่จะต้องปฏิบัติเพียงใดด้วย การที่จะให้ดินแดนที่ยังไม่ได้รับสิทธิปกครองตนเองมาเป็นสมาชิกโดยสมบูรณ์หรือสมาชิกสามัญ (Full Member) นั้น ไม่เป็นการสมควร นอกจากกรณีพิเศษที่จำเป็นจริง ๆ เท่านั้น

ส่วนเรื่องการออกเสียงลงมติใน คณะกรรมการ การร่วมใจเลือกเอาข้อเสนอของอังกฤษเป็นสำคัญ แต่ยังมีปัญหาว่า ประเทศที่ไม่มีสิทธิปกครองตนเองจะเป็นผู้ยื่นในสมัครเอง หรือโดยประเทศผู้ปกครองเป็นผู้ยื่นตามข้อเสนอของอังกฤษ ซึ่งในที่สุด ที่ประชุมก็ยอมรับข้อเสนอของอังกฤษอีก และบรรดาประเทศมหาอำนาจในคณะกรรมการร่วมก็เสนอให้ดินแดนในอารักขาของตนในเอเชียเข้าเป็นสมาชิกสมทบของอิตาลี ซึ่งมีที่ท้าวว่าจะได้รับเอกราชในเวลาต่อมา การร่างและพิจารณาในสมัครของสมาชิกสมทบนั้น Metropolitan Powers ซึ่งรับผิดชอบเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างประเทศของประเทศต่าง ๆ และดินแดนในภูมิภาคเป็นผู้ดำเนินการ

อินเดียโดยการสนับสนุนของฟิลิปปีนส์และไทยเสนอว่า ประเทศไทยในภูมิภาคเอเชียที่ไม่ได้เป็นสมาชิกสหประชาชาติควรได้เข้าเป็นสมาชิกของอิตาลีด้วย แต่ 5 ประเทศมหาอำนาจไม่เห็นด้วย⁶ แต่ก็สามารถตกลงกันได้ โดยให้ประเทศในภูมิภาคที่ไม่ได้เป็นสมาชิกสหประชาชาติเป็นสมาชิกสมทบของอิตาลีโดยอัตโนมัติ สมาชิกสมทบนั้นมีสิทธิเท่าเทียมกับสมาชิกที่มีอำนาจเต็ม แต่ไม่มีสิทธิออกเสียงลงมติและไม่มีตำแหน่งใด ๆ ในอิตาลี ส่วนดินแดนอื่น ๆ ที่ไม่สามารถเป็นสมาชิกได้ อิตาลีก็อาจเชิญมาให้คำปรึกษาแนะนำได้ถ้าจำเป็น?

⁶ จีน ฝรั่งเศส เนเธอร์แลนด์ สหภาพโซเวียต และสหรัฐอเมริกา

⁷ E C A F E - Twenty Years of Progress, *op.cit.*, p.3.

คณะกรรมการร่วมใกล้รูปในการประชุมครั้งแรกของอึกาเฟว จะก่อตั้งหน่วยงานย่อย (Subsidiary Bodies) ขึ้น และทางด้านการดำเนินงานนั้น จะปรึกษาขอคำแนะนำจากบัญชาการทหารสูงสุดของสัมพันธมิตรประจำภาคพื้นแปซิฟิก SCAP (Supreme Commander For the Allied Powers in Japan) และหน่วยงานใหญ่ที่ขึ้นตรงต่อพลเรือโท โดยเฉพาะอันเกี่ยวเนื่องกับการให้หมายอำนาจจักรวรรดินิยม เช่น อังกฤษ ฝรั่งเศส ให้เข้ามายุ่งเกี่ยวกับการก่อสร้างอึกาเฟวมากขึ้นไป และเสนอให้ดินแดนที่ยังไม่ได้รับสิทธิปกครองตนเอง เลิกอยู่แทนเข้ามารวมวงกับอึกาเฟวด้วยตนเองโดยปราศจากอิทธิพลของฝ่ายตะวันตก แต่ไม่ว่าข้อเสนอของระเทศในเอเชียจะเป็นเช่นไร การประชุมอึกาเฟวทุกครั้งจะคงจวบลงด้วยการตัดสินใจของประเทศตะวันตกเป็นสำคัญ

การประชุมครั้งที่ 2 ใกล้ถูกจัดให้มีขึ้นที่เมืองบาเกียว ประเทศฟิลิปปินส์ เมื่อเดือนพฤศจิกายน-ธันวาคม 1947⁸ ซึ่งได้มีการเปลี่ยนแปลงสมาชิกภาคครั้งใหญ่คือ ปากีสถาน ซึ่งเพิ่งเข้าเป็นสมาชิกสหประชาชาติในเดือนกันยายน 1947 ก็ได้เข้ามาเป็นสมาชิกสามัญของอึกาเฟวโดยอัตโนมัติ นอกจากนี้มหาอำนาจจักรวรรดินิยมได้เสนอให้ฟิลิปปินส์ อารักขา เวเนซุเอลา⁹ เข้ามาเป็นสมาชิกสมทบ ซึ่งในครั้งนั้นสหภาพโซเวียตได้ขอกองเสด็จของรัยสมาชิกสมทบเหล่านี้โดยให้เหตุผลว่า ดินแดนเหล่านี้ควรจะเป็นในสมิครเอง ซึ่งอึกาเฟวมีสิทธิในกรรมสิทธิ์หรือปฏิเสธไม่รับตามแต่จะเห็นสมควร เป็นที่น่าสังเกตุที่ฝรั่งเศสไม่ได้เสนอให้เวียดนามเป็นสมาชิก ทั้งนี้ด้วยเหตุผลที่ว่า การเมืองภายในของเวียดนามยังยุ่งเหยิงไม่ทราบแนวว่า รัฐบาลใดเป็นรัฐบาลที่แท้จริง สำหรับไทยก็มีปัญหา เพราะจะมีการล้มล้างและเปลี่ยนแปลงรัฐบาลอยู่ตลอดเวลา นอกจากนี้ ยังมีสมาชิกอึกาเฟวหลายประเทศไม่รับรองรัฐบาลของไทย แต่ต่อมาหลังจากที่ตกลงกันโดยยูเอ็นไทยจะได้รับการรับรองให้มีสิทธิอำนาจเต็ม โดยมิชอบแม้ว่า สมาชิกอื่น ๆ ของอึกาเฟวไม่จำเป็นต้องรับรองรัฐบาลใหม่ของไทยทางด้านความสัมพันธ์ทางการทูตเสมอไป

⁸ The United Nations and Asia (New York : the United Nations Office of Public Information, External Relations Division, 1962) p.8.

⁹ ดินแดนในอารักขาของมหาอำนาจจักรวรรดินิยมที่ได้เสนอเข้าเป็นสมาชิกสมทบระหว่งนั้นคือ มลายา พม่า ลังกา ลังกา ของกง ลาว และบริติชบอร์เนียว

ในการประชุมครั้งนี้ เนเธอร์แลนด์ซึ่งขณะนั้นยึดครองอินโดเนเซียอยู่ได้เสนอให้เนเธอร์แลนด์อินดิส¹⁰ เป็นสมาชิกสมทบของอีคาเฟ ส่วนรัฐบาลปฏิวัติของสาธารณรัฐของอินโดเนเซีย¹¹ ซึ่งเป็นศัตรูโดยตรงกับ เนเธอร์แลนด์ เนื่องจากเหตุผลทางเศรษฐกิจและทางการเมือง ได้สมัครเข้าเป็นสมาชิกสามัญด้วย จึง เกิดปัญหาว่า อินโดเนเซียมีสิทธิเพียงใดในการจะดำเนินการความสัมพันธ์ระหว่างประเทศของตนเอง กล่าวคือ มีเอกราชเพียงใดนั่นเอง อินเดียนซึ่งให้การรับรองอินโดเนเซียโดยพฤตินัย (De Facto) ใน ขณะนั้นได้โต้แย้งว่า อีคาเฟไม่ควรพิจารณาปัญหาต่าง ๆ ในแง่กฎหมายมากนัก ควรจะพิจารณาเจตนารมณ์ ของชาวเอเชียเป็นส่วนสำคัญ ใ้มีการโต้เถียงกันมากเกี่ยวกับเรื่องสมาชิกภาพของดินแดนที่เสนอมาโดย เนเธอร์แลนด์และอินโดเนเซีย แต่ไม่สามารถตกลงกันได้ ที่ประชุมจึงต้องเลื่อนเวลาพิจารณาออกไปอีก

การประชุมครั้งที่ 3 ได้มีขึ้นที่เมือง Ootacemund ประเทศอินเดียเมื่อเดือนมิถุนายน 1948¹² เป็นครั้งแรกที่คณะมนตรีเศรษฐกิจและการสังคมได้เสนอให้เนเธอร์แลนด์เป็นสมาชิกสามัญของอีคาเฟ และ สหภาพพม่าซึ่งเป็นสมาชิกสมทบได้รับเอกราชและเข้าเป็นสมาชิกสหประชาชาติได้เข้าเป็นสมาชิกสามัญของ อีคาเฟ

แต่รัฐบาลอินเดียนั้นได้แสดงความปรารถนาให้อินโดเนเซียเข้าเป็นสมาชิกอีคาเฟโดย สมัครด้วยตนเอง แต่เนเธอร์แลนด์ได้คัดค้านว่า ตนเองเป็นผู้รับผิดชอบการดำเนินการความสัมพันธ์ระหว่าง ประเทศของอินโดเนเซีย จึงควรเป็นผู้เสนอให้อินโดเนเซียเป็นสมาชิกอีคาเฟเอง โดยให้มีผู้แทน 2 คน อินเดียนได้คัดค้าน โดยกล่าวถึงคณะมนตรีเศรษฐกิจและการสังคมได้เชิญอินโดเนเซียเข้าร่วมในการ ประชุมเกี่ยวกับการค้าและการจ้างแรงงานของสหประชาชาติในเดือนพฤศจิกายน 1947 และอินโดเนเซีย ยังได้ลงนามในกฎบัตร ฮาวานา¹³ ดังที่แนบมาจะถือได้ว่า อินโดเนเซียมีอิสระในการดำเนินการความสัมพันธ์ ประเทศด้วยตนเองตั้งแต่นั้นมา ข้อเสนอของอินเดียนได้รับการสนับสนุนจากพม่า ลังกา ปากีสถาน และ สหภาพโซเวียต และนอกจากนี้ ออสเตรเลีย อังกฤษ สหรัฐอเมริกาได้รับรองอินโดเนเซียโดยพฤตินัยแล้ว

¹⁰ เนเธอร์แลนด์อินดิส คืออินโดเนเซียปัจจุบันทั้งหมด

¹¹ รัฐบาลปฏิวัติของอินโดเนเซีย คือ รัฐบาลปฏิวัติระหว่างสงคราม ซึ่งครอบครองเป็นบางส่วนของเนเธอร์แลนด์อินดิส

¹² The United Nations and Asia, op.cit., p.8.

¹³ David wightman, op.cit., p.26.

แก้อังกฤษ ฝรั่งเศส และสหรัฐอเมริกาคัดค้านการที่อินโดเนเซียจะควบคุมนโยบายทางความสัมพันธ์ระหว่างประเทศเอง ออสเตรเลียและนิวซีแลนด์เสนอให้สาธารณรัฐอินโดเนเซียเป็นสมาชิกสหประชาชาติ หรือให้ทั้งเนเธอร์แลนด์อินดีสและสาธารณรัฐอินโดเนเซียเป็นสมาชิกสหประชาชาติ แต่เนเธอร์แลนด์ได้ปฏิเสธข้อเสนอดังกล่าวทั้งหมด ทำให้ปัญหาเรื่องสมาชิกภาพของอินโดเนเซียค้างงืดงอกไม่อีก

การประชุมครั้งที่ 4 ที่เมือง แลปส์ทอน (Labstone) ประเทศออสเตรเลีย เมื่อเดือนพฤศจิกายน-ธันวาคม 1948¹⁴ ปัญหาเรื่องสมาชิกภาพทำให้สมาชิกอีกห้าที่ไม่ลงรอยกันมากขึ้น อังกฤษ เนเธอร์แลนด์ สหรัฐอเมริกา และออสเตรเลียต้องการเลื่อนการพิจารณาออกไปอีก และต่อมาการตกลงระหว่างเนเธอร์แลนด์และสาธารณรัฐอินโดเนเซียในเรื่องเอกราชไม่เป็นผล นิวซีแลนด์จึงเสนอให้สาธารณรัฐอินโดเนเซียและเนเธอร์แลนด์อินดีสเข้าเป็นสมาชิกสหประชาชาติทั้ง 2 ฝ่าย แต่เนเธอร์แลนด์ไม่ยอมและจะถอนตัวออกจากสมาชิกอีกห้า จึงได้มีการออกเสียงลงมติด้วยคะแนน 8 ต่อ 2 สหรัฐอเมริกาก็กับเนเธอร์แลนด์คัดค้านอยู่เพียง 2 ประเทศ อังกฤษ ฝรั่งเศส ไทยก็ไม่ออกเสียง ผลของการลงมติจึงถือตามข้อเสนอของนิวซีแลนด์ ต่อมาในเดือนกันยายน 1950 สาธารณรัฐอินโดเนเซียได้เป็นสมาชิกสหประชาชาติ จึงเป็นสมาชิกสามัญของอีกห้าโดยอัตโนมัติ

ในปี 1948 สภานิติบัญญัติต้องการให้เวียดนามเข้าเป็นสมาชิกอีกห้า แต่ได้รับการคัดค้านจากที่ประชุมว่า เวียดนามยังไม่ได้แสดงเจตจำนงที่จะเป็นสมาชิก ในเดือนตุลาคม 1949 รัฐบาลโซเวียต ซึ่งได้รับการสนับสนุนจากโซเวียตได้สมัครขอเป็นสมาชิกสหประชาชาติ แต่ในเวลาเดียวกัน รัฐบาลของกรีซและไอบีซี ซึ่งได้รับการสนับสนุนจากฝรั่งเศสก็ได้สมัครเช่นกัน ต่างก็อ้างว่า สมเป็นผู้นำแทนของเวียดนามทั้งหมด ส่วนอินเดียนับสนับสนุนทั้ง 2 รัฐบาล

ในเวลาต่อมา สภานิติบัญญัติได้เสนอให้สาธารณรัฐประชาชนเกาหลีเป็นสมาชิกสหประชาชาติ ในขณะเดียวกัน สหรัฐอเมริกาก็เสนอสาธารณรัฐเกาหลี ดินแดนให้การสนับสนุนทั้ง 2 ประเทศเช่นกัน ปัญหาเวียดนามยุ่งยากกว่า เพราะชาวเอเชียส่วนใหญ่เชื่อว่า รัฐบาลที่ถูกตั้งคือโซเวียต ไม่ใช่จักรพรรดิไอบีซี ส่วนกรณีเกาหลีนั้น สมัชชาใหญ่สหประชาชาติได้ประกาศให้เกาหลีใต้เป็นรัฐบาลที่ถูกตั้งตามกฎหมาย เมื่อวันที่ 12 ธันวาคม 1948 เรื่องจึงสงบลง

เนปาลเป็นประเทศที่ไม่ได้เป็นอาชานิคัมของใคร ได้เข้าเป็นสมาชิกสหประชาชาติในเดือนพฤศจิกายน 1948 เมื่อคณะมนตรีเศรษฐกิจและการสังคมได้ประกาศรวมเนปาลเข้าในขอบเขตภูมิศาสตร์ของอีกห้า

¹⁴ The United Nations and Asia, *loc. cit.*, p.8.

สาธารณรัฐประชาชนจีน ได้ประกาศเป็นประเทศเมื่อวันที่ 1 ตุลาคม 1949 ซึ่งสหภาพโซเวียต ได้ให้การรับรองทันทีในวันรุ่งขึ้น และในการประชุมคณะกรรมการ การอุตสาหกรรมและการค้าของอิตาลี (Industry and Trade Committee) ผู้แทนจีนคณะชาติได้เข้าร่วมประชุมด้วย แต่สหภาพโซเวียต ได้ขอสงวนให้ตัวแทนจีนคณะชาติออกไป โดยให้ผู้แทนจากสาธารณรัฐประชาชนจีนเข้ามาแทน และนั้น สหภาพโซเวียตจะถอนตัวออกจากการประชุม แต่ปัญหาเรื่องรัฐบาลที่ถูกมองของประเทศจีนนี้ไม่อยู่ในขอบเขตอำนาจของอิตาลีจะตัดสิน ดังนั้นเมื่อประชุมจึงยอมรับให้ผู้แทนจีนคณะชาติร่วมประชุมต่อไป ผลทำให้ สหภาพโซเวียตต้องถอนตัวออกจากการประชุม

สหภาพโซเวียตได้เข้าร่วมประชุมใหญ่ในปี 1951 และได้เสนอปัญหารัฐบาลจีนทั้ง 2 ขึ้นอีก ต่อไทย โดยการสนับสนุนจากสหรัฐอเมริกาได้เสนอว่า ปัญหาอันนี้ อิตาลีไม่มีอำนาจใด ๆ จะตัดสิน และสหประชาชาติกำลังพิจารณาอยู่แล้ว จึงได้มีการลงมติตัดสินปัญหาดังกล่าว ผลปรากฏว่า สมาชิก อีตาลีส่วนใหญ่ให้การรับรองจีนคณะชาติ สาธารณรัฐเกาหลีใต้ และสาธารณรัฐเวียดนาม สหภาพโซเวียตก็ยังเสนออย่างเป็นทางการให้สาธารณรัฐประชาชนจีนเข้าเป็นสมาชิกอิตาลี แต่ได้รับการปฏิเสธ ได้เป็นหน้าที่ของสหประชาชาติจนถึงปี 1957 สหภาพโซเวียตจึงยุติการเรียกร้องให้สาธารณรัฐประชาชน จีนเข้า เป็นสมาชิกหรือให้สาธารณรัฐเวียดนามหรือสาธารณรัฐเกาหลีถอนตัวออกจากการ เป็นสมาชิกของ อิตาลี

นอกจากนี้ ยังมีปัญหาของประเทศอื่น ๆ ที่ทำให้เรื่องสมาชิกภาพเป็นปัญหายุ่งยากในอิตาลี เช่น ในเดือนกันยายน 1951 ญี่ปุ่น หลังจากได้ลงนามในสนธิสัญญาสันติภาพแล้ว ได้เสนอเลขาราชการฝ่ายบริหาร ของอิตาลีแต่งตั้งผู้ที่จะส่งผู้สังเกตการณ์เข้าร่วมประชุมอิตาลีครั้งต่อไป และได้ขอให้ญี่ปุ่นเข้าเป็น สมาชิกสมทบด้วย แต่อิตาลีค่อนข้างลังเลใจให้ผู้ส่งผู้เชี่ยวชาญพิเศษร่วมในการดำเนินการของอิตาลี ไปเพราะมีเสียงประท้วงของผู้แทนจากผู้นำราชการทหารสูงสุดของสัมพันธมิตรประจำภาคพื้นแปซิฟิก ต่อมา เลขาราชการฝ่ายบริหารของอิตาลีต้องการให้ญี่ปุ่นเข้าร่วมประชุมทุกครั้ง แต่แผนกนิติศาสตร์ของประชาชาติ ได้คัดค้านไว้เป็นความประสงค์ของคณะกรรมการช่วย ในการประชุมในเดือนมกราคม 1952 ปรากฏตาม เสนอให้ชาวอิตาลีประเทศญี่ปุ่นไว้ในขอบเขตทางภูมิศาสตร์ และได้รับญี่ปุ่นเข้าเป็นสมาชิกสมทบของอิตาลี ได้ในปีนี้ได้ตัดสิน แต่การประชุมและคณะกรรมการ เศรษฐกิจและการสังคมเห็นสมควรกับญี่ปุ่น เป็นสมาชิกสมทบ

ในปี 1953 กัมพูชาและปากีสถานได้ริเริ่ม และกรรมวิธีการได้ยอมรับหลักการว่า สมาชิก สหประชาชาติที่สามจึงได้รับนิคมของการค้าเป็นความสัมพันธ์ระหว่างประเทศของตนได้ และคงการจะเป็นสมาชิก สามีผู้ควรได้รับยกย่องนับถือ แต่สหภาพโซเวียตไม่เห็นด้วยกับข้อเสนอนี้ เพราะจะทำได้มีอีกหลายประเทศ ที่ตนไม่พอใจเข้ามาเป็นสมาชิกสามัญ เช่น สาธารณรัฐเวียดนาม สวีตประเทศอื่น ๆ เห็นด้วยกับข้อเสนอนี้ แต่ไม่เห็นด้วยกับวิธีดำเนินการ คือประเทศที่จะเป็นสมาชิกสามัญนั้น คณะมนตรีเศรษฐกิจและการสังคมจะ เป็นผู้ตัดสิน มีข้อกังขา เพราะอিকাเพื่อจกักสนใจโดยเหตุผลทางการเมืองมากกว่าสภาพการอันแท้จริง ในที่สุดข้อเสนอนี้ก็ตกไป

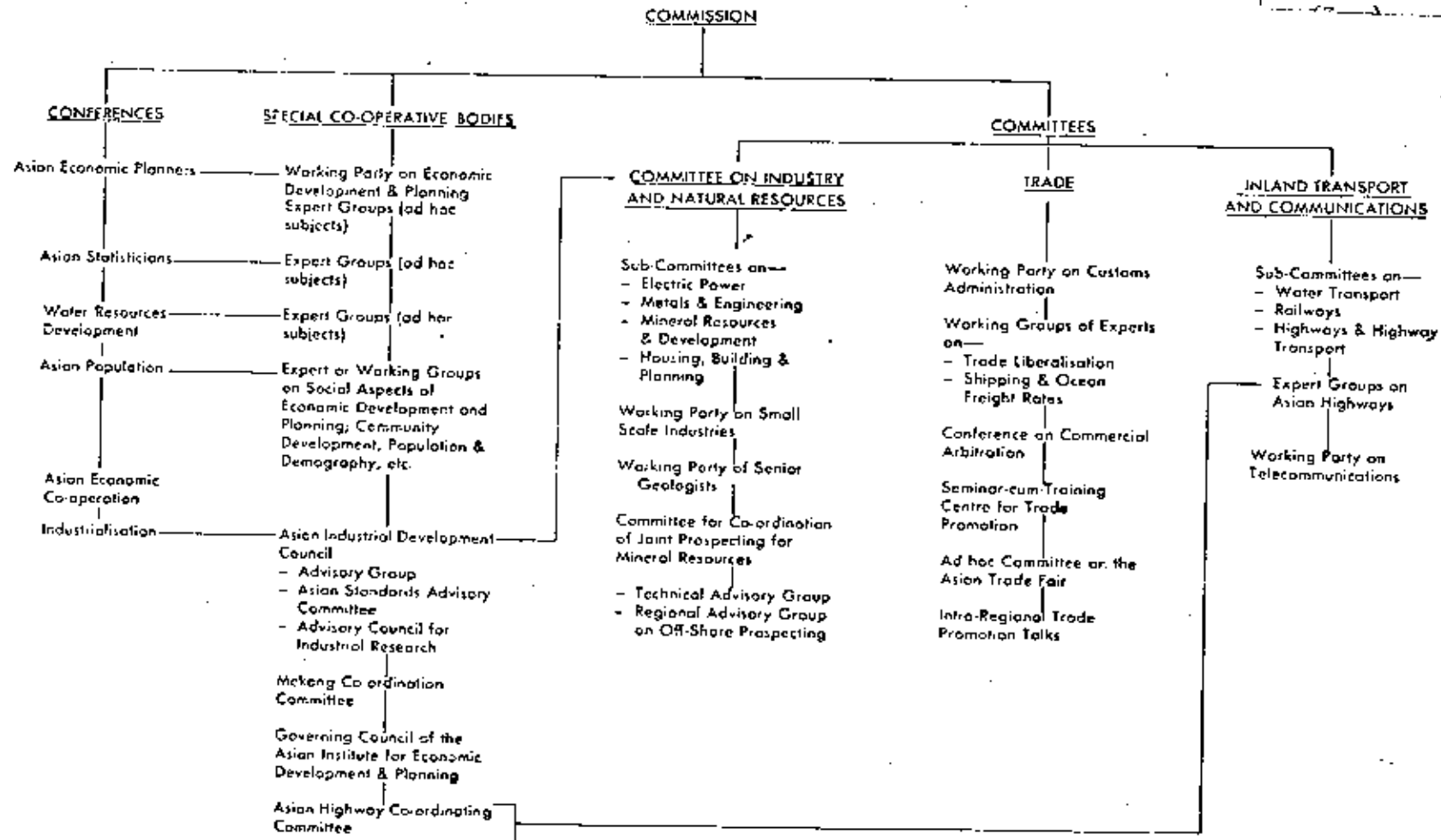
ในเดือนเมษายน 1953 ฝรั่งเศสและสหรัฐอเมริกาเสนอให้ เชมร ลังกา ฟิลิปปินส์ ลาว เขมร สาธารณรัฐเวียดนามเป็นสมาชิกสามัญ แต่สมาชิกอิกาส่วนใหญ่ไม่เห็นด้วย เพราะประเทศดังกล่าว ยังมิได้เป็นสมาชิกสหประชาชาติจึงประนีประนอมกันได้ว่า เมื่อประเทศดังกล่าวเป็นสมาชิกสหประชาชาติ แล้ว ก็จะเป็นสมาชิกของอิกาเพื่โดยอัตโนมัติ

ต่อมาในปี 1954 อาฟกานิสถานก็ได้เข้าเป็นสมาชิกอีกประเทศ ซึ่งในปี 1957 สหพันธ์มลายา ได้เอกราชและเข้าเป็นสมาชิกสหประชาชาติ จึงเป็นสมาชิกสามัญของอิกาเพื่โดยอัตโนมัติ และในปี 1958 อิหร่านขอรวมอยู่ในขอบเขตงานและขอเป็นสมาชิกอิกาเพื่ ซึ่งได้รับอนุมัติจากคณะมนตรีเศรษฐกิจ และการสังคมของอิกาเพื่ แต่ก็ยังมีสมาชิกอีกหลายประเทศไม่พอใจ เช่น อินเดียเกรงว่า อิหร่านจะเข้ามาช่วยเสริมกำลังกลุ่มมุสลิมให้เข้มแข็งยิ่งขึ้น และบางประเทศก็เห็นว่าขอบเขตของอิกาเพื่กำลังจะขยายเกินจุดประสงค์เดิม แต่ก็ไม่สามารถปฏิเสธคำร้องของอิหร่านได้ เพราะอิกาเพื่ได้รับอาหมานิสถาน เข้าเป็นสมาชิกแล้ว ในปีเดียวกันนี้ สิงคโปร์และบรูไนได้มีรัฐบาลของตนเองก็ได้เข้าร่วมเป็นสมาชิกสมทบ ส่วนบอร์เนียวเหนือและซาราวักเป็นสมาชิกสมทบร่วมกับสหพันธรัฐมลายา

ในเดือนธันวาคม 1961 คณะมนตรีเศรษฐกิจและการสังคมได้รับสาธารณรัฐประชาชนมองโกเลีย เข้าเป็นสมาชิกตามคำขอของสหภาพโซเวียต ซึ่งได้มีปัญหากกเถียงกันอยู่จนถึง 6 ปี และในปี 1963 ซามัวได้เข้าเป็นสมาชิก

การก่อตั้งสหพันธรัฐมาเลเซียในปี 1963 ได้รวมเอาซาบา (บอร์เนียวเหนือ) ซาราวักและ สิงคโปร์ เข้าเป็นประเทศเดียวกัน จึงเป็นการรวมเอาสมาชิกหลายประเทศเข้าเป็นสมาชิกเดียวกัน และ สิงคโปร์ได้แยกตัวออกเป็นประเทศในปี 1965 จึงเป็นการแยกสมาชิกออกจากสหพันธรัฐมาเลเซียเป็น

Organisational Chart of ECAFE Representative Bodies

รัฐอิสระ ส่วนสาธารณรัฐอินโดเนเซียได้ถอนตัวออกจากสมาชิกภายในปี 1965 และได้กลับเข้ามา
รวมใหม่ในปี 1966

การรับประเทศต่าง ๆ เข้าเป็นสมาชิกทำให้มีการเปลี่ยนแปลงทางคอมเซตทางภูมิศาสตร์อยู่
บ้าง ได้มีการขยายออกไปเพื่อรับเอาสมาชิกใหม่เข้ามา และสมาชิกบางประเทศก็อยู่นอกขอบเขต
ของภูมิศาสตร์ของอิตาลี ซึ่งหมายความว่มาถึงเมื่อประเทศเหล่านี้จะเป็นสมาชิกตามรัฐหรือสมาชิกสมทบ
ได้โดยสิ้นเชิงแล้ว ถ้าหากไม่มีการอภิปรายกันอย่างรุนแรงในที่สุด รัฐมนตรีโดยเฉพาะอย่างยิ่งในปี 1964
ที่กล่าวถึงงานของอิตาลี เช่น รัฐมนตรีเองเห็นด้วยหลังสงครามโลกครั้งที่ 2 มีมากมาย เช่น ปัญหา
ที่เกี่ยวกับการสามารถปกครองตนเองภายหลังที่ไวกัมเอกราชจากประเทศตะวันตก และบางครั้งก็เกิด
ความสงสัยที่จะเป็นรัฐบาลตัวแทนของประเทศ ซึ่งได้ก่อให้เกิดปัญหาทางด้านสมาชิกภาพของอิตาลี
เป็นจำนวนมาก

เรื่องเกี่ยวกับสมาชิกภาพของอิตาลี นั้น เอกอัครราชทูตอิตาลี ขณะนี้ ออิตาลีเพิ่มสมาชิกทั้งสิ้น
27 ประเทศ ซึ่งสมาชิกในภูมิภาค 22 ประเทศ คือ ออสเตรเลีย ออสเตรเลีย นิวซีแลนด์ อังกฤษ
สาธารณรัฐจีน อินเดีย อินโดเนเซีย อิตาลี ญี่ปุ่น สาธารณรัฐเกาหลี ลาว มาเลเซีย มองโกเลีย
เนปาล นิวซีแลนด์ ปากีสถาน สเปนโปรตุเกส สิงคโปร์ ไทย สาธารณรัฐเวียดนาม และซาอุดีอาระเบีย
ส่วนสมาชิกนอกภูมิภาคมี 5 ประเทศคือ ฝรั่งเศส เนเธอร์แลนด์ สหภาพโซเวียต อังกฤษ และ
สหรัฐอเมริกา และยังมีสมาชิกสมทบอีก คือ สกอตแลนด์ บรูไน และ ฟีจี

นอกจากนี้ ตามมติที่ (144(VII)B) คณะมนตรีเศรษฐกิจและการสังคมได้ให้อิตาลีเพิ่ม
ให้สามารถเล่นที่ในการรับสมาชิกภายในภูมิภาค และได้คัดค้านใจไม่ยุ่งเกี่ยวกับสมาชิกสามัญและสมาชิก
สมทบ โดยให้เป็นสมาชิกของอิตาลีโดยตรงในเรื่อของสมาชิกภาพ¹⁵

คณะกรรมการ

อิตาลี เป็นคณะกรรมการ เศรษฐกิจแห่งภูมิภาคเช่นเดียวกับคณะกรรมการ เศรษฐกิจแห่ง
ยุโรปโดยตั้งขึ้น คณะกรรมาธิการนี้จะทำให้ความร่วมมือในการฟื้นฟูเศรษฐกิจเอเชีย
และตะวันออกเป็นไปโดยสะดวกและรวดเร็ว และเพื่อจรรโลงความเข้มแข็งทางเศรษฐกิจเสถียรภาพ
และความเป็นอิสระแก่ประเทศในภูมิภาคนี้แต่ละประเทศและเป็นส่วนรวม แต่อิตาลีเกี่ยวข้องกับคณะกรรมการ

¹⁵Yearbook of the United Nations 1947-48, op.cit., p.537.

แห่งยุโรป ซึ่งตั้งขึ้นเพื่อดำเนินงานที่ให้ความช่วยเหลือทางเศรษฐกิจอย่างรีบด่วนในยุโรป¹⁶ ส่วนอิตาลี
ก็ยังคงขึ้นโดยยังไม่ได้กำหนดงานให้แน่ชัดว่า ต้องทำให้เสร็จในระยะสองปี ดังนั้น จึงจำเป็นต้อง
สำรวจงานที่จะทำ โดยอาศัยรายงานจากคณะผู้ดำเนินงานซึ่งเกี่ยวกับเอเชียและตะวันออกไกล ซึ่งราย
งานดังกล่าวในระยะแรกไม่สู้จะถูกตองนักเมื่อเสนอในการประชุมอิตาลีครั้งแรก รายละเอียดต่าง ๆ
เกี่ยวกับสภาพทางเศรษฐกิจ ปัญหาเกี่ยวกับความต้องการของภูมิภาคนี้จึงต้องมีการสำรวจต่อไป เพื่อ
ที่จะวางรูปงานได้โดยแน่ชัด เช่น อังกฤษเสนอว่า ต้องมีการสำรวจความต้องการในระยะสั้น ในเรื่อง
ที่เกี่ยวกับอาหารขนส่งเชื้อเพลิง และผู้เชี่ยวชาญ ส่วนสหรัฐอเมริกาเห็นว่าควรที่จะจัดอุปสรรคในเรื่อง
การค้า อินเดียนและสหราชอาณาจักรให้มีการสำรวจอย่างจริงจังในเรื่องงบประมาณ ความต้องการ
ของเอเชียและทรัพยากรธรรมชาติ และเห็นว่า อีคาเฟอควรเป็นองค์การที่จะจัดอุปหยาบพิบัติจากสงคราม
และเงินไม่เพียงพอ ส่วนออสเตรเลียเห็นว่า อีคาเฟอควรเป็นศูนย์กลางและเครื่องมือในการส่งเสริมอุตสาหกรรม
ในภูมิภาค บางประเทศก็เห็นว่าควรสำรวจแต่ละประเทศเป็นแห่ง ๆ ไป และบางประเทศก็เห็นว่าควร
สำรวจรวมกันไปทั้งหมด แลอย่างไรก็ตาม ส่วนใหญ่เห็นว่า แผนการดำเนินงานต่าง ๆ ควรปฏิบัติโดย
สำนักงานเลขาธิการอีคาเฟอเท่านั้น ซึ่งอังกฤษและสหรัฐอเมริกาไม่เห็นด้วย ทั้งนี้ใหญ่โตเช่นนี้จะมีผู้
ดำเนินงานเพียงเล็กน้อย อินเดียแนะนำว่า สหประชาชาติควรที่จะส่งผู้เชี่ยวชาญมาช่วยแก้ปัญหา ส่วน
ฟิลิปปินส์เห็นว่า อีคาเฟอควรช่วยเหลือในเรื่องวัตถุ โดยเฉพาะช่วยเหลือทางการเงิน

ในที่สุด เลขาธิการก็ตกลงให้มีการสำรวจในระยะสั้นในประเทศสมาชิก โดยส่งผู้เชี่ยวชาญทาง
ด้านต่าง ๆ ออกไปร่วมสำรวจ เลขาธิการ บริหารของอีคาเฟอ P.S. "Lokanathan" ได้เสนอ
ในการประชุมครั้งที่ 2 ของอีคาเฟอให้ตั้งคณะกรรมการทางอุตสาหกรรม และคณะกรรมการทางวิศ
กรรมเชื้อเพลิง ทางพลังงาน ทางการฝึกหัดและการบรรจุบุคคลเข้าทำงาน ต้องการให้มีการพิจารณา
ความเพียงพอของการอาหารและเกษตร FAO ทางด้านอาหารและทางเกษตรกรรม และต้องการให้รวม
ผู้เชี่ยวชาญจากยุโรป และประเทศสมาชิกเข้าร่วมมือในการวางแผนที่จะขึ้นฟูเศรษฐกิจของภูมิภาคนี้
และคณะกรรมการเหล่านี้จะต้องรายงานในเรื่องผลการปฏิบัติต่ออีคาเฟอ และสำนักเลขาธิการจะต้อง
รวบรวมข้อมูลและบันทึกทางสถิติ และทำการประเมินผลออกมาในรูปรายงานประจำปี¹⁷ เลขาธิการ
บริหารของอีคาเฟอได้เห็นความสำคัญถึงการที่อีคาเฟอควรมีคณะกรรมการถาวร เพื่อส่งเสริมให้แผนงาน

¹⁶ David Wightman, op.cit., p.37.

¹⁷ Ibid., p.39.

ของวิภาเนค้ำเนินไม้ไผ่ นอกจากนี้ยังเสนอให้คณะกรรมการร่วมระหว่างกัวเตมาและองค์การอาหารและเกษตร แต่ยังไม่ถูกยกย่องว่า ควรจะเป็นการริเริ่มจากองค์การอาหารและเกษตรเอง

ในการประชุมคณะกรรมการร่วมในเดือนมีนาคม 1949 เดชาติการฝ่ายบริหารได้เสนอให้ตั้งคณะกรรมการเกี่ยวกับอุตสาหกรรมและการค้าอื่น และได้รับการสนับสนุนอย่างมากจากสมาชิกในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ซึ่งกำลังก่อตั้งคณะกรรมการ แต่ต้องได้รับความเห็นชอบจากคณะกรรมการเศรษฐกิจและการสังคม และอาจส่งผู้เชี่ยวชาญไปแนะนำแก่รัฐบาลประเทศสมาชิกในเรื่องเกี่ยวกับการพัฒนาอุตสาหกรรมที่จำเป็น และให้ความสนใจเป็นพิเศษเกี่ยวกับแผนการที่สำคัญ ๆ ทางด้านนี้

ต่อมาได้มีการตั้งคณะกรรมการเกี่ยวกับเหล็กและเหล็กกล้า และคณะกรรมการที่จะพิจารณาปัญหาและอำนวยความสะดวกสำหรับคำแนะนำของคณะกรรมการเศรษฐกิจและการสังคม ให้การค้าฝ่ายกระตือรือร้นพัฒนาของประเทศในภูมิภาค ในด้านอุตสาหกรรม ซึ่งรวมทั้งอุตสาหกรรมหนักชนิดต่าง ๆ โดยการระดมทุนจากทรัพยากรธรรมชาติ และโดยความช่วยเหลือทางเศรษฐกิจของประเทศที่พัฒนาทางอุตสาหกรรมแล้ว นอกจากนี้ ยังต้องการให้การค้าฝ่ายกระตือรือร้นพัฒนาทางการค้าระหว่างประเทศเหล่านี้กับประเทศอื่น ๆ ภายนอกภูมิภาค ตลอดจนทางด้านการพัฒนาเกษตรกรรม การเพิ่มทุนการลงทุนและสินเชื่อกายนอก และให้มีการทำวิจัยศึกษาเหล่านี้ร่วมกับหน่วยงานสำนักสถิติ และตรวจสอบปัญหาการจัดตั้งคณะกรรมการที่เหมาะสม และหน่วยงานบอกรับในอีกด้านนี้ ในปัจจุบัน องค์การสูงสุดคือ คณะกรรมการเศรษฐกิจแห่งเอเชียและตะวันออกเฉียงใต้หรืออัสเซียน ซึ่งมีการประชุมใหญ่ครั้งแรกถึงลังกาวมาแล้วข้างต้น รองลงมาคือ คณะกรรมการประจำ มีอยู่ 3 คณะ คือ

1. คณะกรรมการเกี่ยวกับอุตสาหกรรมและทรัพยากรธรรมชาติ (Committee on Industry and Natural Resources) ก่อตั้งเมื่อ 1949 เดิมชื่อ คณะกรรมการเกี่ยวกับอุตสาหกรรมและการค้า และเปลี่ยนชื่อใหม่เมื่อ 1957

2. คณะกรรมการเกี่ยวกับการค้า (Committee on Trade) ก่อตั้งเมื่อ 1957 ซึ่งแต่เดิมเป็นคณะกรรมการ

3. คณะกรรมการเกี่ยวกับการขนส่งและคมนาคมภายในประเทศ (Inland Transport and Communication Committee) ก่อตั้งเมื่อ 1951 โดยเรียกว่า คณะกรรมการเกี่ยวกับการขนส่งภายในประเทศ และเปลี่ยนชื่อใหม่เมื่อ 1958¹⁸

¹⁸The United Nations and Asia, op.cit., p.8.

คณะกรรมการเหล่านี้ทำการประชุมเป็นประจำทุกปี ก่อนการประชุมใหญ่ประจำปีของคณะกรรมการ-
 วิชาการ คณะกรรมการประกอบด้วยผู้แทนของประเทศสมาชิกสามัญหังในและนอกภูมิภาค และสมาชิกสมทบ
 ของอิตาลี และเพื่อให้งานที่คงอาศัยความเชี่ยวชาญเป็นพิเศษของคณะกรรมการดำเนินไปได้ จึงได้
 ก่อตั้งคณะอนุกรรมการ ซึ่งประชุมเป็นประจำก่อนที่จะมีการประชุมคณะกรรมการ

คณะกรรมการเกี่ยวกับอุตสาหกรรมและทรัพยากรธรรมชาติ แยกเป็น 3 คณะอนุกรรมการ และ
 3 หน่วยงานดังนี้

- ก) คณะอนุกรรมการเกี่ยวกับ แร่ โลหะ และวิศวกรรม
- ข) คณะอนุกรรมการเกี่ยวกับ พลังงานไฟฟ้า
- ค) คณะอนุกรรมการเกี่ยวกับ การพัฒนาทรัพยากรและแหล่งแร่
- ง) หน่วยงานเกี่ยวกับอุตสาหกรรมขนาดย่อม และการหาลาดสินค้ามือ
- จ) หน่วยงานของนักธรณีวิทยาอาวุโส
- ฉ) หน่วยงานเกี่ยวกับวัสดุในการก่อสร้างโรงเรียนและอาคาร

คณะกรรมการเกี่ยวกับการค้า แยกเป็น 2 หน่วยงานคือ

- ก) หน่วยงานเกี่ยวกับการบริหารศุลกากร
- ข) การประชุมปรึกษาหารือเพื่อส่งเสริมการค้าในภูมิภาค

คณะกรรมการเกี่ยวกับการขนส่งและคมนาคมภายในประเทศ แยกเป็น 3 คณะอนุกรรมการ
 และ 1 หน่วยงานคือ

- ก) คณะอนุกรรมการเกี่ยวกับทางหลวงและการขนส่งบนทางหลวง
- ข) คณะอนุกรรมการเกี่ยวกับทางน้ำภายในประเทศ
- ค) คณะอนุกรรมการเกี่ยวกับการรถไฟ
- ง) หน่วยงานเกี่ยวกับโทรคมนาคม¹⁹

¹⁹ สุชาติ จุฑาสmidt, "คณะกรรมการเศรษฐกิจสำหรับเอเชีย และตะวันออกไกล", สภาเศรษฐกิจ
 ปีที่ 14 (10 กุมภาพันธ์ 2507) หน้า 197

อีกาเฟได้จัดให้มีการประชุมระหว่างกลุ่มผู้ดำเนินงาน ผู้สัมมนาและกลุ่มให้คำปรึกษา ทั้งนี้เพื่อแยกขอบเขตของงานออกไป และเพื่อให้เกิดความสัมพันธ์กันระหว่างหน่วยงานของอีกาเฟ และหน่วยงานเหล่านี้ได้ประชุมร่วมกับหน่วยงานในอีกาเฟด้วยกันเอง และหน่วยงานอื่น ๆ ของสหประชาชาติ เช่น หน่วยงานให้ความช่วยเหลือเกี่ยวกับการปฏิบัติการทางวิชาการ (The Bureau of Technical Assistance Operations) และหน่วยงานด้านนิติศาสตร์อื่น ๆ

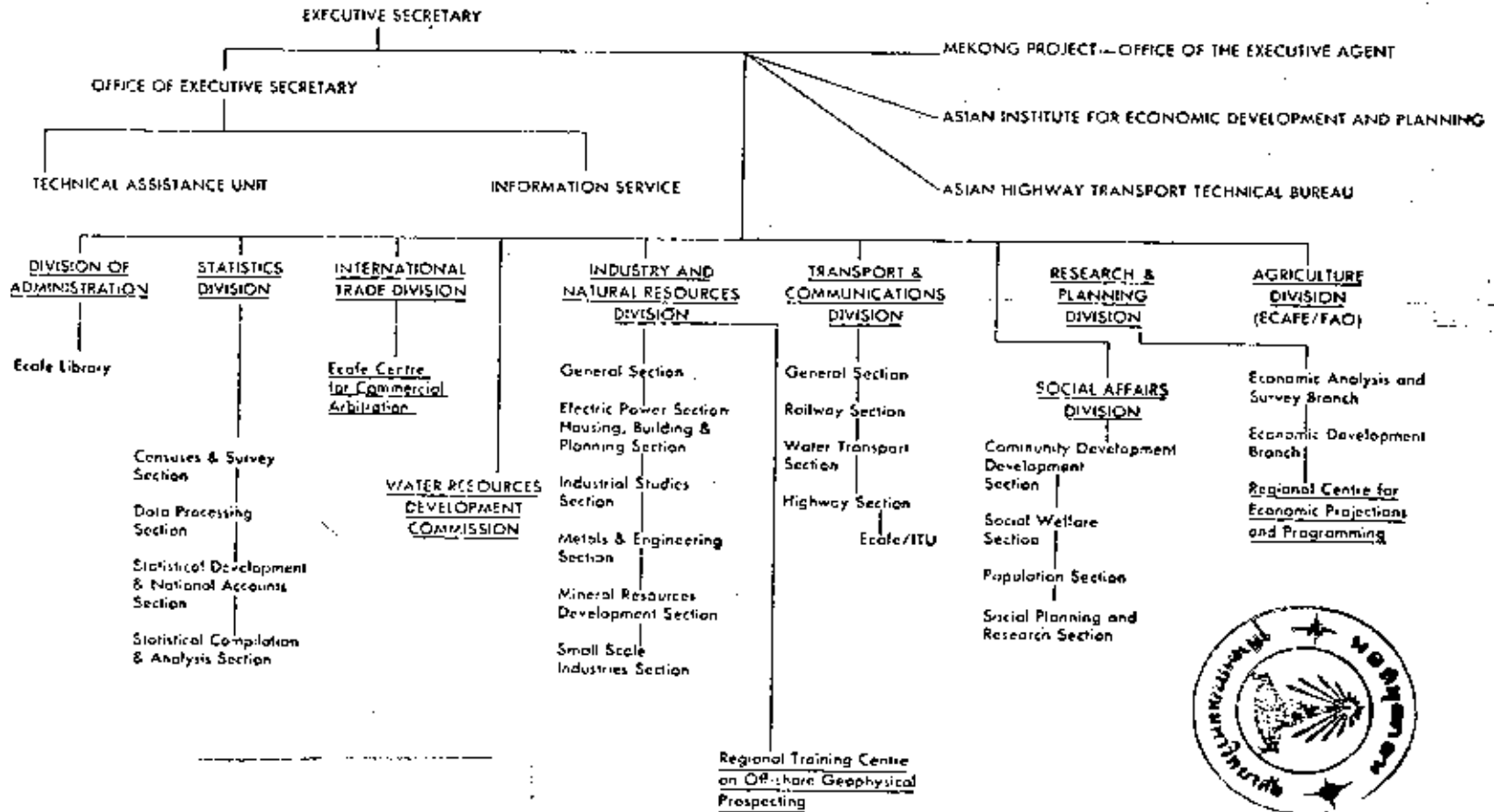
นอกจากนี้ ยังมีการสัมมนาในกลุ่มผู้ดำเนินงานและหน่วยงานย่อยทั่วไปโดยจัดให้มีการก่อตั้งหน่วยงานประจำภูมิภาคขึ้น เช่น การประชุมของผู้อำนวยการแผนเศรษฐกิจของเอเชีย และการประชุมของนักสถิติแห่งเอเชีย

ตั้งแต่ปี 1959 ทางด้านการพิจารณาเกี่ยวกับการส่งเสริมการค้าระหว่างภูมิภาค อีกาเฟได้จัดให้มีการประชุมประจำปี ซึ่งมีทั้งประชุมเฉพาะสมาชิก และประชุมทั่วไปเกี่ยวกับปัญหาทางการค้า และให้คำปรึกษาเกี่ยวกับการเพิ่มการตรวจตราทางการค้าที่จะเป็นไปได้ ส่วนการดำเนินงานทางด้านการควบคุมพลังงาน และการพัฒนาทรัพยากรน้ำนั้น อีกาเฟได้มอบให้คณะกรรมการประสานงานในการสำรวจลุ่มน้ำโขง คณะกรรมการนี้ประกอบด้วยรัฐเจ้าของชายฝั่งแม่น้ำโขงทั้ง 4 และเปิดให้งานสำเร็จลุล่วงไปได้ อีกาเฟยังจำเป็นต้องร่วมมืออย่างใกล้ชิดกับผู้แทนประจำองค์การต่าง ๆ ทางด้านความช่วยเหลือทางวิชาการ และคณะผู้ชำนาญการกองทุนพิเศษ (Representatives of the Technical Assistance Board and Directors of Special Fund Programmes) ในประเทศเอเชียและตะวันออกไกล และผู้แทนภูมิภาคและท้องถิ่นของหน่วยงานต่าง ๆ ของสหประชาชาติ นอกจากนี้ อีกาเฟยังยินดีที่จะให้ความร่วมมือและคำปรึกษาแก่การเอกเทศอื่น ๆ อีกด้วย ซึ่งหน่วยงานอิสระที่แยกจากคณะกรรมการประจำ สหประชาชาติได้ดังนี้

- ก) การประชุมของผู้อำนวยการแผนแห่งเอเชีย
- ข) หน่วยงานเกี่ยวกับการพัฒนาเศรษฐกิจและวางแผน กลุ่มผู้เชี่ยวชาญเฉพาะเรื่อง (ad hoc subjects)
- ค) การประชุมของนักสถิติแห่งเอเชีย กลุ่มผู้เชี่ยวชาญเฉพาะเรื่อง (ad hoc subjects)
- ง) การประชุมส่วนภูมิภาคเกี่ยวกับการพัฒนาแหล่งน้ำ
- จ) คณะกรรมการประสานงานในการสำรวจลุ่มน้ำโขง
- ฉ) สถาบันการวางสถาบันเพื่อการพัฒนาเศรษฐกิจและวางแผนแห่งเอเชีย²⁰

²⁰ Helping Economic Development In Asia and the Far East, *op.cit.*, p.63

Organisational Chart of UN ECAFE Secretariat

สำนักงานเลขาธิการ

สำนักงานเลขาธิการทำหน้าที่ 2 อย่างคือ ทำหน้าที่วิจัยและบริการแก่รัฐบาลประเทศสมาชิก
โดยคนส่วนใหญ่ทำหน้าที่ประมาณ 500 คน ซึ่ง 30 % ของผู้ดำเนินงานเป็นชั้นปฏิบัติงานอาชีพ
(Professional Grade) และส่วนที่เหลือเป็นชั้นให้บริการทั่วไป (General Service Grade)
ซึ่งประกอบด้วย เลขานุการ เสมียนสำนักงาน นักคำนวณ นักการ และพนักงานขับรถ ซึ่งผู้ดำเนินงานถึง
กว่าครึ่งอยู่ในสังกัดมีผู้ทรงคุณวุฒิของเลขาธิการ บริหารของอีกกว่า

มีตั้งแต่โลกจนถึงอีกกว่า 1 ในเลขาธิการ บริหาร 3 ส่วน คือ
ดร. บี. เอส. โกลานาธาน แห่งอินเดีย บริหารงานตั้งแต่ 1947-1956
ดร. บี. บี. นารายันัน แห่งอินเดีย บริหารงานตั้งแต่ 1956-1959
นายลูอีส แลงเลา บริหารงานตั้งแต่ 1959 จนถึงปัจจุบัน โดยเคยเป็นรองเลขาธิการฝ่ายบริหารมาก่อน²¹

ภายใต้การดูแลของเลขาธิการฝ่ายบริหาร งานของสำนักงานเลขาธิการที่ปฏิบัติอยู่ก็ได้ถูกดำเนินการ
เพื่อให้สำเร็จโดยหน่วยงานดังต่อไปนี้ :-

สำนักงานเลขาธิการ

ก. สำนักงานของเลขาธิการ บริหาร ซึ่งประกอบด้วย

1. สำนักงานของผู้ช่วยเลขาธิการ บริหาร
2. หน่วยให้คำแนะนำเพื่อสร้างราชการ
3. ฝ่ายบริหาร
4. ฝ่ายภาษา
5. ฝ่ายประชาสัมพันธ์

²¹The United Nations and Asia, op.cit., p.10.

ข. ส่วนงานทางฝ่ายบริหาร ซึ่งประกอบด้วย

1. ฝ่ายการคลัง
2. ฝ่ายควบคุม
3. ฝ่ายห้องสมุด
4. หน่วยวิทยุ
5. ฝ่ายให้บริการในที่ประชุม
6. ฝ่ายเอกสารและบริการภายใน
7. ฝ่ายพิธีกร
8. ฝ่ายบริการภายนอกและจัดซื้อ
9. หน่วยลงทะเบียน และการไปรษณีย์

ค. ส่วนงานวิจัยและวางแผน ประกอบด้วย

1. สาขาทางวิเคราะห์เศรษฐกิจและสำรวจ
2. สาขาทางพัฒนาเศรษฐกิจ
3. ศูนย์ภูมิภาคสำหรับโครงการและแผนงานทางเศรษฐกิจ

ง. ส่วนงานทางสถิติ ประกอบด้วย

1. หน่วยประชากรสำรวจและแผนที่
2. หน่วยปฏิบัติงานทางสถิติ
3. หน่วยพัฒนาทางสถิติและการบัญชีแห่งชาติ
4. หน่วยรวบรวมและวิเคราะห์ทางสถิติ

จ. ส่วนงานพัฒนาแหล่งผ้า

ฉ. ส่วนงานเกี่ยวกับอุตสาหกรรมและทรัพยากรธรรมชาติ ประกอบด้วย

1. หน่วยผ้า ใ ผ้า
2. หน่วยศึกษาทางอุตสาหกรรม
3. หน่วยโลหะและวิศวกรรม
4. หน่วยพัฒนาแหล่งแร่
5. ส่วนงานเกี่ยวกับหัตถอุตสาหกรรม อุตสาหกรรม และการวางแผน

6. หน่วยอุตสาหกรรมภายในครอบครัวและอุตสาหกรรมขนาดย่อม
 7. ศูนย์ยกระดับอุตสาหกรรมและวางแผนสวนภูมิภาค
- จ. ส่วนงานเกี่ยวกับการค้าระหว่างประเทศ ประกอบด้วย
1. ศูนย์ยกระดับการค้าโดยเสรี
- ข. ส่วนงานเกี่ยวกับการขนส่งและการคมนาคม ประกอบด้วย
1. หน่วยงานทั่วไป
 2. หน่วยงานเกี่ยวกับการรถไฟ
 3. หน่วยงานเกี่ยวกับทางหลวง
 4. หน่วยงานเกี่ยวกับทางน้ำภายในประเทศ
 5. หน่วยงานสัมพันธ์ระหว่างอู่ท่าเรือกับสหพันธ์โทรคมนาคมระหว่างประเทศ
- ค. ส่วนงานเกี่ยวกับการสังคม
- ง. ส่วนงานเกี่ยวกับเกษตรกรรม (เป็นส่วนงานสัมพันธ์ระหว่างอู่ท่าเรือกับองค์การอาหารและเกษตร)
- นอกจากนี้ ก็ยังมีหน่วยงานอิสระดังต่อไปนี้
1. ที่ทำงานเลขาธิการของคณะกรรมการเกี่ยวกับการพัฒนาผู้นำโจง
 2. สถาบันพัฒนาเศรษฐกิจและวางแผนแห่งเอเชีย
 3. ที่ทำงานทางวิชาการเกี่ยวกับการขนส่งบนทางหลวงแห่งเอเชีย
 4. ธนาคารพัฒนาเอเชีย²²

สำนักงานใหญ่ของอู่ท่าเรือที่ ศาลาสันติธรรม กรุงเทพฯ ซึ่งเป็นที่ตั้งของสำนักงานเลขาธิการงานประจำของอู่ท่าเรือทั้งหมดได้ดำเนินการ ๓ สำนักงานใหญ่มีโดยสำนักงานเลขาธิการ

²²Helping Economic Development in Asia and the Far East, op.cit., p.64.

แต่ถ้ากล่าวมาในขณะนี้เห็นได้ว่า จำนวนงานที่อิตาลีได้รับไว้มีมากมายจนเกินกว่าที่
 ความหมายของอิตาลี ซึ่งมีจำนวนน้อย ไม่ได้สัดส่วนกับงานจะสามารถสนองความต้องการที่เรียกร้อง
 มาได้ เมื่อที่อิตาลีมีเจ้าหน้าที่จำกัดนี้ ตามลักษณะของผู้เขียนคิดว่าอาจจะเกิดขึ้นเพราะปัญหาการ
 ขาดแคลนงบประมาณที่จะวางเจ้าหน้าที่เข้ามาปฏิบัติงาน ซึ่งปัญหานี้ แม้แต่ในองค์การสหประชาชาติ
 ก็ได้รับเช่นกัน ถ้ามีเจ้าหน้าที่จำกัดก็มีผลเสียอย่างอื่นตามมา คือทำให้หน่วยงานแต่ละหน่วยขาด
 และขาดในงานของตน ซึ่งอาจจะเป็นเพราะเจ้าหน้าที่เหล่านั้นไม่มีเวลาพอ ในการที่จะศึกษาทำความเข้าใจ
 เกี่ยวกับโครงการต่าง ๆ กับงานของหน่วยอื่น ๆ เพราะงานในหน่วยงานของตนก็มากอยู่แล้ว จึงไม่มี
 เวลาพอที่จะไปศึกษาเจ้าหน้าที่บางคนมีความรู้และวิชาการประสานงานและความร่วมมือในอิตาลีเอง
 ทั้ง ๆ ที่อิตาลีเป็นหน่วยงานปฏิบัติงานเพื่อให้เกิดการประสานงานและร่วมมือระหว่างประเทศสมาชิก

นอกจากนี้ ในอิตาลียังเกิดปัญหาทางรองงาน ซึ่งเกิดขึ้นเพราะไม่มีการแบ่งแยกงานแ
 ่งงานเจ้าหน้าที่ในระดับต่าง ๆ กันให้ได้สัดส่วนที่ดี หมายความว่า งานในระดับวิชาการก็ควรให้
 นักวิชาการรับไปปฏิบัติ งานรวบรวมสถิติก็ควรให้พนักงานสถิติ งานทางด้านวิจัยวิเคราะห์ก็ควรให้
 เกษตรกรหรือนักวิชาการในสาขานั้น เป็นผู้ปฏิบัติ แต่เนื่องจากการที่อิตาลีมีพนักงานเจ้าหน้าที่น้อย
 ไม่ได้สัดส่วนกับงานดังกล่าวมาแล้ว บางครั้งนักวิชาการก็ต้องไปทำหน้าที่เสมือนเสียเอง ซึ่งเป็น
 เสียในการดำเนินงานตลอดมา

ในเรื่องเกี่ยวกับการเลือกเจ้าหน้าที่เข้าปฏิบัติงานของอิตาลีนั้น ควรจะคำนึงถึงความ
 ความสามารถ และที่สำคัญควรมีประสิทธิภาพในการทำงานบ้าง ไม่ใช่เป็นนักวิชาการที่มีความ
 อกในทางทฤษฎี แต่ขาดความรู้ในเรื่องปฏิบัติ หรืออาศัยการท่างานแต่เฉพาะคำวาทที่เรียนมา ซึ่ง
 ปัญหาทั้งหมดนี้อาจแก้ไขได้ ถ้าหากสามารถจัดหาพนักงานเจ้าหน้าที่ที่มีประสิทธิภาพ และมีจำนวนได้
 สัดส่วนกับงานของอิตาลี โดยจัดรูปโครงสร้างของงานให้รัดกุมยิ่งขึ้น ตลอดจนจัดให้มีการประสาน
 งานและร่วมมือกันระหว่างหน่วยงานภายในอิตาลีเอง